

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4476/2022
26.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, др Илије Зиндовића, Гордане Џакула и Весне Станковић чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Ваљево, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2106/22 од 28.07.2022. године, у седници одржаној 26.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2106/22 од 28.07.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2106/22 од 28.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2106/22 од 28.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 334/21 од 09.03.2022. године којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, исплати тужилци износ од 182.357,95 динара са законском затезном каматом од 09.12.2021. године до исплате као и износ од 36.338,02 динара на име законске затезне камате обрачунате до 08.12.2021. године као неоснован (став први изреке), и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужилца због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде због мање исплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, које су тужили исплаћиване кроз плату сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/2001 ... 157/2020). Одлуке нижестепених судова, којима је одбијен тужбени захтев за исплату наведених накнада, у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Указивање ревидента на одлуке других судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању не представља нужно различито поступање суда у истој правној ствари, јер правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из ових разлога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 07.05.2021. године, а вредност предмета спора је 98.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужилаца недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић